

Ova knjiga je zagonetka.

Na njenim stranicama su tragovi koji vode do ključa
skrivenog negde na Zemlji.ⁱ

Dešifrujte, dekodirajte i protumačite.

Proveravajte i tražite.

Ako pronađete ključ i odnesete ga tamo gde mu je mesto,
bićete nagrađeni zlatom.ⁱⁱ

Gomilama i gomilama Drevnog zlata.ⁱⁱⁱ

\$\$\$ Εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια του χρυσού. \$.^{iv}

DŽEJMS FREJ

I NILS DŽONSON-ŠELTON

ZAVRŠNICA OKUPLJANJE

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James Frey and Nils Johnson-Shelton

ENDGAME: THE CALLING

Copyright © 2014 by Third Floor Fun, LLC.

Puzzle hunt experience by Futurruption LLC.

Additional character icon design by John Taylor

Dismukes Assoc., a Division of Capstone Studios, Inc.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Veliki deo ove knjige je izmišljen, ali mnoge
informacije u njoj nisu. Završnica je stvarna.
I Završnica stiže.*

Sve, sve vreme, svaka reč, ime, broj, mesto, udaljenost, boja, svako slovo na svakoj strani, sve, uvek. Tako veli i tako je rečeno, a tako će biti i ponovo kazano. Sve.

'Ēl' 12 12 12^{vi}

Završnica je počela. Naša se budućnost ne zna. Naša budućnost je vaša budućnost. Šta bude, biće.

Svako od nas veruje u neku verziju priče o tome kako smo se ovde našli. Stvorio nas je Bog. Zracima su nas preneli vanzemaljci. Pocepao nas je grom ili su nas ispljunuli portali. Na kraju krajeva, nije ni važno *kako*. Imamo ovu planetu, ovaj svet, ovu Zemlju. Došli smo ovamo, boravili ovde, i sada smo tu. Vi, ja, mi, čitavo čovečanstvo. Uopšte nije važno šta verujete da se dogodilo na početku. Međutim, što se kraja tiče... Kraj je važan.

Ovo je Završnica.

Dvanaestoro nas je. Mladi smo telom, ali pripadamo drevnim narodima. Naše su loze odabrane pre više hiljada godina. Otad pa nadalje, pripremamo se svakog dana. Kada igra počne, moraćemo da donosimo odluke i dešifrujemo, povlačimo poteze i ubijamo. Neki od nas su manje spremni od drugih, a oni slabiji umreće prvi. Završnica je jednostavno takva. Ali nije jednostavno to što, kada jedno od nas umre, ta smrt podrazumeva i smrt bezbroj drugih. Za to će se pobrinuti Događaj, i ono što će posle njega uslediti. Vi ste među milijardama koje su toga nesvesne. Vi ste nečužni posmatračići. Vi ste srećni gubitnici i nesrećni pobednici. Vi ste publika na pozorišnoj predstavi koja će vam odrediti sudbinu.

Mi smo Igrači. Vaši Igrači. Moramo da igramo. Moramo biti stariji od trinaest i mlađi od dvadeset godina. To je

pravilo i oduvek je bilo tako. Ne raspolažemo natprirodnim moćima. Niko od nas ne može da leti, pretvara olovo u zlato ili da sam sebe izleči. Kada smrt dođe, došla je. Smrtni smo. Ljudska bića. Mi smo naslednici Zemlje. Na nama je da rešimo Veliku zagonetku spasenja, i to mora učiniti jedno od nas, ili će nam svima doći kraj. Zajedno smo sve: jaki, dobri, nemilosrdni, odani, pametni, glupi, ružni, požudni, zlobni, nepouzdanjani, lepi, proračunati, lenji, oduševljeni, slabi.

Dobri smo i zli.

Kao vi.

Kao svi.

Ali nismo zajedno. Nismo prijatelji. Ne zovemo jedni druge niti šaljemo jedni drugima tekstualne poruke. Ne ćaskamo preko interneta niti se sastajemo da bismo zajedno popili kafu. Razdvojeni smo i raštrkani širom sveta. Od rođenja smo vaspitani i obučavani tako da budemo oprezni i mudri, lukavi i varljivi, beskrupulozni i nemilosrdni. Ništa nas neće sprečiti da pronađemo ključeve Velike zagonetke. Ne smemo pretrpeti neuspeh. Neuspeh znači smrt. Neuspeh je Kraj Svih, Kraj Svega.

Hoće li oduševljenje pobediti snagu? Hoće li glupost nadvladati dobrotu? Hoće li se lenjost pokazati boljom od lepote? Hoće li pobednik biti dobar ili zao? To se može saznati samo na jedan način.

Igrom.

Preživljavanjem.

Rešavanjem.

Naša se budućnost ne zna. Naša budućnost je vaša budućnost. Šta bude, biće.

Zato slušajte.

Pratite.

Navijajte.

Nadajte se.

Molite se.

Usrdno se molite ako je to ono u šta verujete.

Mi smo Igrači. Vaši Igrači. Igramo za vas.

Dodite i igrajte sa nama.

Narodi Zemlje.

Završnica je počela.

MARKUS LOKSIJAS MEGALOS

Hafiz Ali-pašin sokak, mahala Aziz-Mahmuda Hudaija, Istanbul, Turska

Markus Loksijas Megalos se dosađuje. Ne pamti vreme pre dosade. Škola mu je dosadna. Devojke su mu dosadne. Fudbal mu je dosadan. Pogotovo kad njegov tim, njegov omiljeni tim *Fenerbahçe*, gubi, kao sada, od *Manisaspora*.

Markus se podrugljivo osmehuje televizoru u maloj neukrašenoj sobi. Pogrbljen je u udobnoj crnoj kožnoj fotelji koja mu se lepi za kožu svaki put kad se uspravi. Noć je, ali Markus ne pali svetla u svojoj sobi. Prozor je otvoren. Toplota prolazi kroz njega kao duh koji ga opterećuje dok zvuci Bosfora – dugo duboko oglašavanje brodova, zvona na plutačama – stenju i zveckaju nad Istanbulom.

Markus na sebi ima šljampavi sportski šorts i sedi bez majice. Kroz osunčanu kožu provide mu se dvadeset četiri rebra. Ruke su mu žilave i tvrde. Lako diše. Stomak mu je zategnut, kosa kratko ošišana i crna, a oči zelene. Graška znoja mu se kotrlja sve do kraja nosa. Ceo se Istanbul krčka te noći, i za Markusa isto važi.

Knjiga mu leži otvorena u krilu, drevna i uvezana u kožu. Reči na njenim stranicama su na grčkom. Markus je rukom napisao nešto na engleskom na parčetu papira koje leži preko otvorene stranice: *Sa Krita velikoga obznanjujem da potičem*

od plemenite loze, sin sam imućnog čoveka.* [(Iz Homerove *Odiseje*. (Prim. prev.))] Čitao je tu staru knjigu iznova i iznova. To je priča o ratu, traganju, izdaji, ljubavi i smrti. Uvek ga natera da se osmehne.

Šta sve Markus ne bi dao da i sam krene na putovanje, da pobegne iz nepodnošljive vrućine ovog dosadnog grada. On zamišlja ispred sebe nepregledno more, vetar hladan na koži, sa pustolovinama i neprijateljima koji čekaju na obzoru.

Markus uzdiše i dodiruje parče papira. U drugoj ruci drži nož star 9.000 godina, od jednog komada bronzne iskovan u vatrama Knososa. Prelazi sečivom preko tela i stavlja njegovu oštricu na desnu podlakticu. Gura je u kožu, ali ne do kraja. On poznaje granice tog sečiva. Vežbao je da njime rukuje otkad je mogao da ga drži. Spavao je s njim ispod jastuka otkad mu je bilo šest godina. Ubijao je njime kokoške, pacove, pse, mačke, svinje, konje, jastrebove i jagnjad. Ubio je njime jedanaestoro ljudi.

Šesnaest mu je godina, u najboljem je uzrastu za Igru. Ako navrši dvadesetu, postaće nepodoban. On hoće da učestvuje u Igru. Radije bi umro nego bio proglašen nepodobnim.

Ali izgledi da mu se ukaže prilika za to gotovo su ništavni, i on to zna. Za razliku od *Odiseja*, rat Markusa nikada neće pronaći. Neće biti velikog putovanja.

Njegova loza je čekala 9.000 godina. Od dana kada je nož bio iskovan. Koliko je Markus mogao da zna, njegova loza će čekati još 9.000 godina, dugo pošto Markus nestane, a stranice njegove knjige se raspadnu.

I zato je Markusu dosadno.

Masa na TV ekranu kliče i Markus diže pogled sa noža. Golman *Fenerbahčea* degažirao je loptu uz desnu liniju

* Iz Homerove *Odiseje*. (Prim. prev.)

terena, i ona je došla do glave stamenog veznog igrača. Lopta odskakuje napred, preko odbrambenih igrača, blizu posljednja dva igrača ispred golmana *Manisaspora*. Igrači hitaju prema lopti, a centarfor je iznosi dvadeset metara od gola, izbegavši beka. Golman se priprema.

Markus se naginje napred. Meč je odmakao do 75 minuta i 22 sekunde. *Fenerbahçe* još nije dao gol, i kada bi to uspeo na ovako dramatičan način, donekle bi sačuvao čast. Stara knjiga klizi na pod. Komad papira lebdi sa stranice, lebdi kroz vazduh kao opao list. Masa počinje da se diže na noge. Nebo se najednom osvetljava kao da bogovi, sami Nebeski bogovi, silaze da ponude pomoć. Golman trči unazad. Centarfor se pribere, šutne i lopta poleti.

Dok se ona zabija u mrežu, stadion se pali i masa urla, najpre u oduševljenju zbog gola, ali odmah zatim od strave i zbrke – duboke, istinske i stvarne strave i zbrke. Ogromna vatrena lopta, džinovski zapaljeni meteor, eksplodira iznad mase i prolama se preko terena, brišući odbranu *Fenerbahčea* i bušeći rupu na kraju velike tribine stadiona.

Markusu se oči šire. Gleda potpuno razaranje. Posredi je klanica u razmerama onih iz američkih filmova katastrofe. Polovina stadiona, desetine hiljada ljudi mrtvih, ugljenisanih, zapaljenih, u plamenu.

Markus nikada u životu nije video nešto toliko lepo.

Teško diše. Znoj mu lipti niz čelo. Ljudi napolju viču, urlaju. Neka žena zapomaže odozdo iz kafića. Sirene odzvanjaju po drevnom gradu na Bosforu, između Mramornog i Crnog mora.

Na TV-u, stadion je okupan plamenovima. Igrači, policajci, gledaoci, treneri jure okolo i gore kao poludele šibice. Komentatori vape u pomoć, prizivaju boga zato što ne razumeju. Oni koji nisu mrtvi, ili samo što nisu umrli, gaze jedni

po drugima dok pokušavaju da umaknu. Onda još jedna eksplozija i ekran pocrni.

Markusu srce hoće da iskoči iz grudi. Mozak mu je vreo kao taj fudbalski teren. Želudac mu je pun kamenja i kiseline. Dlanovi su mu vrel i lepljivi. Spušta pogled i vidi da je zabio drevno sečivo u podlakticu, pa mu potočić krvi curka sa šake na stolicu, na knjigu. Knjiga je upropašćena, ali to nije važno; više mu neće biti potrebna. Jer sada će Markus dobiti svoju odiseju.

Markus se osvrće prema zamračenom TV-u. Zna da ga usred ruševina nešto čeka. On to mora pronaći.

Jedan jedini komad.

Za njega, za njegovu lozu.

Osmehuje se. Markus je celog života pripreman za ovaj trenutak. A u vreme kada nije bio na obuci, sanjao je Okupljanje. Nijedna vizija uništenja od onih koje je njegov mladalački um smišljao nije bila ni prineti onome što je Markus večeras video. Meteor koji je uništio fudbalski stadion i ubio 50.000 ljudi. U legendama je stajalo da će to biti velika objava. I konačno, legende su se pretvorile u divnu stvarnost.

Markus je celog života priželjkivao Završnicu, čekao je i pripremao se za nju. Više mu nije dosadno, i nikada se više neće dosađivati, sve dok ne pobeđi ili ne umre.

To je to.

On zna.

To je to.

ČIJOKO TAKEDA

Hatešinj Tori 22B, Naha, Okinava, Japan

Tri zvuka malog kalajnog zvona bude Čijoko Takedu. Glava joj se okreće u stranu. Na njenom digitalnom satu piše: 5.24. Ona to beleži. Sad su ovo teške cifre. Značajne. Pretpostavlja da isto važi i za one koji pridaju značaj brojevima poput 11.03, 9.11 ili 7.07. Do kraja života pred očima će joj biti te cifre, 5.24, i do kraja njenog života one će nositi težinu, smisao, značaj.

Čijoko se okreće od sata koji stoji na njenom noćnom stočiću i zuri u mrak. Leži gola na prekrivaču. Oblizuje tanke usne. Zagleda senke na tavanici kao da će se tamo pojaviti neka poruka.

Zvono nije trebalo da se oglasi. Ne za nju.

Celog života su joj govorili o Završnici i o Čijokinim neobičnim i fantastičnim precima. Pre nego što se zvono oglasilo, bilo joj je sedamnaest godina, bila je izopštenica koja se školovala kod kuće, majstor za plovidbu i navigaciju, sposobna baštovanka, gipka planinarka. Poznavala je simbole, jezike i reči. Tumačila znake. Bila ubica sposobna za rukovanje vakizašijem, hodžom i šurikenom. Sada, pošto se zvono oglasilo, oseća se kao da joj je sto godina. Kao da joj je hiljadu. Kao da joj je deset hiljada godina, i kao da je iz sekunde u sekundu sve starija. Pritiska je veliki teret vekova.

Čijoko zatvara oči. Tama se vraća. Želi da bude negde drugde. U nekoj pećini. Pod vodom. U najstarijoj šumi na Zemlji. Ali ovde je i mora se navići na to. Uskoro će posvuda biti mrak, i svi će to znati. Ona mora njime ovladati. Sprijateljiti se s njim. Voleti ga. Pripremala se sedamnaest godina i sada je spremna, iako nikada to nije ni želela ni očekivala. Spremna je za mrak. Biće to kao tišina puna ljubavi, a to je za Čijoko lako. Tišina je deo njenog bića.

Jer ona čuje, ali nikada nije progovorila.

Gleda kroz otvoreni prozor, udiše. Preko noći je pala kiša i ona oseća vlagu u nosu, grlu i grudima. Vazduh dobro miriše.

Čuje se tiho kucanje na kliznim vratima njene sobe. Čijoko se uspravlja u sedeći položaj na svom zapadnjačkom krevetu, vitkim leđima okrenuta vratima. Stopalom lupka dvaput. Dvaput znači: *Uđi*.

Zvuk drveta koje klizi po drvetu. Tišina zaustavljene pregrade. Tiho šuštanje koraka.

„Pozvonio sam“, kaže njen stric pognuvši glavu nisko do poda, ukazujući mladoj Igračici najveće moguće poštovanje, kako nalažu običaji, pravila. „Morao sam“, kaže on. „Dolaze. Svi.“

Čijoko klimne glavom.

Njemu je pogled i dalje spušten. „Žao mi je“, kaže. „Vreme je.“

Čijoko pet puta lupne stopalom, van ritma. *U redu. Čašu vode.*

„Da, naravno.“ Njen stric izlazi unatraške kroz vrata i tiho se udaljava.

Čijoko ustaje, ponovo njuši vazduh i prilazi prozoru. Slabi sjaj gradskih svetiljki pada joj na bledu kožu. Gleda iznad Nahe. Eno parka. Bolnice. Luke. Eno mora, crnog, širokog i mirnog. Eno blagog lahora. Palme ispod njenog prozora šapuću. Niski sivi oblaci počinju da se pale kao da je u posetu

došao svemirski brod. *Starci su sigurno budni*, pomisli Čijoko. *Starci rano ustaju*. Piju čaj, služe se pirinčem i kiselim rotkvicama. Jajima, ribom i toplim mlekom. Neki se prisećaju rata. Vatre na nebu koja je sve uništila i desetkovala. I omogućila preporod. Ono što će se desiti podsetiće ih na te dane. Ali preporod? Njihov opstanak i njihova budućnost u potpunosti zavise od Čijoko.

Neki pas počinje mahnito da laje.

Ptice krešte.

Čuje se alarm na kolima.

Nebo poprima veoma jarku boju, a oblaci se ruše dok ogromna vatrena kugla izbija iznad ruba grada. Ona urla, gori i treska u marinu. Velika eksplozija i oblak vrele pare osvetljavaju rano jutro. Kiša od prašine, kamena, plastike i metala hrli uvis iznad Nahe. Stabla umiru. Ribe umiru. Deca, snovi i sreća umiru. Oni srećni odlaze u snu, ugašeni kao sveća. Oni nesrećni završavaju spaljeni ili obogaljeni.

U prvi mah, to će biti pogrešno protumačeno kao zemljotres.

Ali uvideće oni.

To je samo početak.

Otpaci padaju po čitavom gradu. Čijoko oseća kako njen komad dolazi po nju. Uzmiče dugim korakom od prozora i jarki žar u obliku skuše pada na njen pod, progoreva rupu u tatamiju.

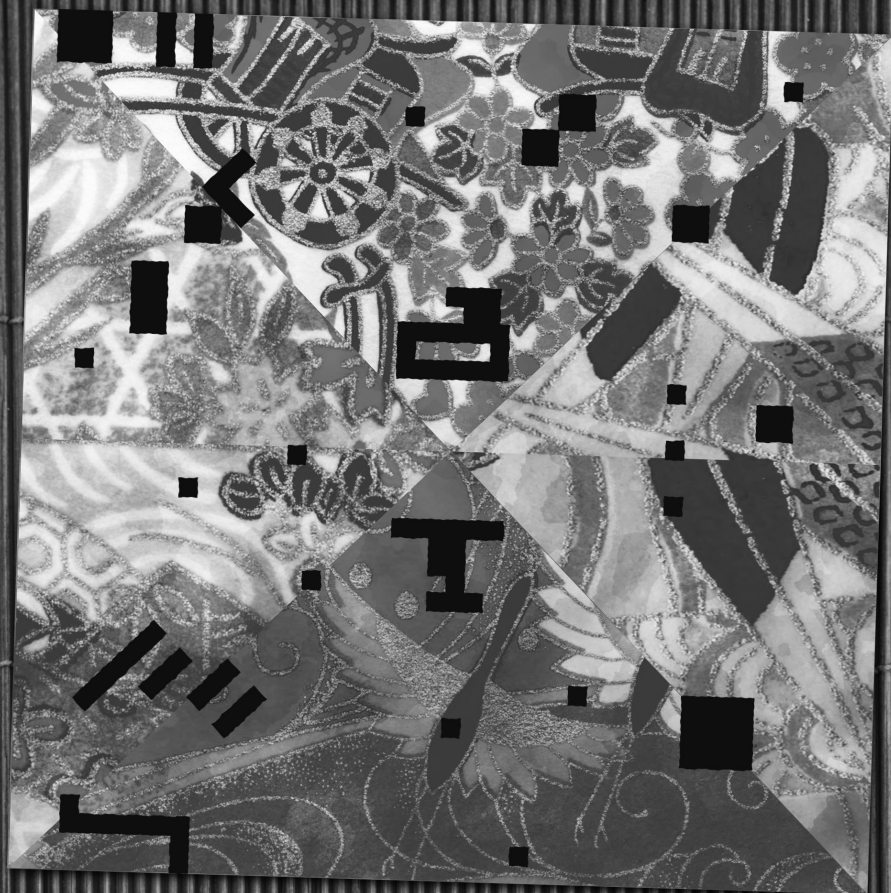
Njen stric ponovo kuca na vrata. Čijoko dvaput udara stolom. *Uđi*. Vrata su još otvorena. Njen stric i dalje gleda u pod dok joj prilazi sa strane i pruža najpre jednostavni kimono od plave svile, u koji ona stupa, a potom, pošto je kimono na njoj, čašu sa veoma hladnom vodom.

Ona sipa vodu preko žara. Voda cvrči, prska i isparava, proključavši istog trena. Za njom ostaje sjajan crn nazubljen kamen.

Ona gleda u strica. I on gleda u nju s tugom u očima. To je tuga nakupljana vekovima, tuga mnogih života kojima je došao kraj. Ona mu se blago klanja iskazujući zahvalnost. On pokušava da se osmehne. Nekada je bio kao ona, čekao da Završnica počne, ali ova ga je zaobišla, kao i bezbroj drugih, hiljadama i hiljadama godina.

Ali sa Čijoko je drugačije.

„Žao mi je“, kaže on. „Žao mi je tebe, žao mi je svih nas. Šta bude, biće.“

SARA ALOPEJ

Gimnazija Brajan, Omaha, Nebraska

Direktorka škole stoji, osmehuje se i gleda preko mase ljudi. „A sad mi je velika čast da vam predstavim đaka generacije Saru Alopej!“

Masa kliče, tapše, zviždi.

Sara ustaje. Ima na sebi crvenu kapu i odoru sa plavom lentom đaka generacije preko grudi. Osmehuje se. Celog se dana osmehivala. Toliko se osmehivala da je lice boli. Srećna je. Za manje od mesec dana navršiće osamnaest godina. Provešće leto na arheološkoj iskopini u Boliviji sa svojim dečkom Kristoforom, a na jesen će otići na koledž, na Prinston. Čim bude navršila dvadesetu, moći će da započne sa ostatkom svog života.

Za 742,43625 dana biće slobodna.

Više neće biti podobna.

Nalazi se u drugom redu, iza grupe administratora, članova odbora roditelja i fudbalskih trenera. Udaljena je nekoliko sedišta od prolaza. Kraj nje je Rina Smitson, njena najbolja drugarica još od trećeg razreda, a četiri reda iza nje je Kristofer. Ona ga krišom pogleda. Plavokos, neobrijan, sa zelenim očima. Blage naravi i ogromnog srca. Najzgodniji dečko u njenoj školi, gradu, možda i državi, te, makar što se nje tiče, na celom svetu.

„Hajde, tigricе, sredi ih“, kaže Kristofer s osmehom.

Sara i Kristofer su zajedno od sedmog razreda. Nerazdvojni. Kristoferova porodica je jedna od najbogatijih u Omahi. U stvari, toliko su bogati da njegovi mama i tata nisu mogli da ostave svoj posao u Evropi kako bi doleteli da prisustvuju maturi rođenog sina. Kada Kristofer bude prelazio preko bine, najviše će mu klicati Sarina porodica. Kristofer je mogao da ide u privatnu školu, ili u internat koji je pohađao njegov otac, ali odbio je to jer nije želeo da se razdvaja od Sare. To je jedan od mnogih razloga zbog kojih ga ona voli i ubeđena je da će ostati zajedno do kraja života. Ona to želi, a zna da želi i on. I za 742,43539 dana to će biti i moguće.

Sara ulazi u prolaz. Nosi ružičaste rejban vejferer naočari za sunce koje joj je tata poklonio za Božić, i one joj skrivaju smeđe krupne oči. Duga crvenkastosmeđa kosa vezana joj je u konjski rep. Glatka bronzana koža joj je svetla. Ispod odore odevena je kao i svi ostali.

Opet, koliko će drugih iz njene klase maturanata poneti na pozornicu težak predmet kao ona? Sari on visi oko vrata, baš kao što je visio Tejtu kada je on bio podoban, baš kao što je prenošen sa Igrača na Igrača već 300 generacija. O lančiću visi uglačani crni kamen koji već 6.000 godina svedoči o ljubavi, žalosti, lepoti, svetlosti, seti i smrti. Sara je nosila ogrlicu od trenutka kada se Tejt povredio i kada je savet njene loze zaključio kako bi trebalo da ona bude Igrač. Bilo joj je četrnaest godina. Otad ona nije skidala amajliju i toliko se navikla na nju da je gotovo i ne oseća.

Dok prilazi pozornici, u zadnjem delu skupa počinje da narasta skandiranje. „Sa-ra! Sa-ra! Sa-ra!“ Ona se osmehuje, okreće i gleda sve svoje prijatelje, razredne drugove, Kristofera, svog starijeg brata Tejta i roditelje. Njeni mama i

tata su u zagrljaju i izgledaju ponosno, srećno. Sara grimasom lica pokazuje: *Unervozila sam se*, a tata joj se osmehuje i bodri podigavši palčeve. Ona stupa na binu, a gospođa Šumejker, direktorka, pruža Sari njenu diplomu. „Saro, nedostajćeš mi.“

„Ne odlazim ja zauvek, gospođo Šu! Videćemo se opet.“

Gospođa Šumejker zna da nije tako. Sara Alopej nikada nije dobila ocenu nižu od odlične. Bila je priznata kao vrsna sportistkinja u fudbalu i atletici i imala je savršene rezultate na prijemnim ispitima za koledž. Zabavna je, ljubazna, velikodušna i spremna da pomogne, i očigledno je čekaju krupnije stvari u životu. „Pokaži im, Alopejeva, nek se puše“, kaže ona.

„Uvek to radim“, kaže Sara.

Ona prilazi mikrofonu, gleda prema zapadu iznad svoje klase, svoje škole. Iza poslednjeg reda od 319 učenika nalazi se šumarak olistalih zelenih hrastova. Sunce sija i vruće je, ali ona ne mari. Niko od njih ne mari. Završavaju jedan deo svog života, a sledeći samo što nije počeo. Svi su uzbuđeni. Zamišljaju budućnost, sopstvene snove čijem se ostvarenju nadaju. Sara je brižljivo pripremala svoj govor. Ona treba da bude glas svojih drugova i želi da im pruži nešto što će ih nadahnuti, nešto što će ih poterati napred dok budu otvarali ovo novo poglavlje. Pritisak je veliki, ali Sara se navikla na to.

Sara se nagne napred i pročisti grlo. „Čestitam vam i želim dobrodošlicu za najlepší dan u životu, ili makar najlepší dan do sada!“

Deca šize, a malobrojni preuranjeno bacaju kape u vazduh. Neki se smeju. Ponovo skandiranje: „Sa-ra! Sa-ra! Sa-ra!“

„Dok sam razmišljala o svom govoru“, kaže Sara dok joj srce tuče, „zaključila sam da bi trebalo da pokušam da odgovorim na pitanje. Odmah sam pomislila: 'Koje mi pitanje

najčešće postavljaju?’, i premda je to malo neprijatno, lako mi je bilo da odgovorim. Ljudi me uvek pitaju koja je moja tajna.“

Smeh. Zato što je to istina. Ako je školu ikada pohađao savršeni učenik, onda je to bila Sara. I najmanje jednom nedeljno neko ju je pitao koja je njena tajna.

„Pošto sam dugo i detaljno razmišljala, shvatila sam da je odgovor veoma jednostavan. Moja tajna je da nemam tajni.“

Naravno, to je laž. Sara i te kako ima tajne. Velike tajne. Tajne koje su njeni čuvali hiljadama i hiljadama godina. I premda je učinila sve ono zbog čega je bila popularna, zaslužila svaku odličnu ocenu, trofej i nagradu, ona je učinila i mnogo više od toga. Stvari koje oni ne mogu ni da zamisle. Stvari kao što je stvaranje vatre ledom. Lov i ubijanje vukom golim rukama. Hodanje po vreloj ugljovlji. Bila je nedeljama neprekidno budna; ustrelila je jelena sa udaljenosti veće od jednog i po kilometra; govori pet jezika, ima pet pasova. Dok oni u njoj vide Saru Alopej, kraljicu mature i pravu mladu Amerikanku, ona je zapravo veoma obučena i smrtonosna kao i svaki drugi vojnik na Zemlji.

„Ja sam onakva kakvu me vidite. Srećna sam i sposobna zato što dopuštam sebi da budem srećna. Veoma rano sam shvatila da to što sam aktivna dovodi do novih aktivnosti. Da je dar učenja znanje. Da posmatranje donosi sagledavanje. Da nećete biti gnevni ukoliko gnev ne hranite. Tuga i osujećenost, tragedija čak, neumitni su, ali to ne znači da sreće nema za nas, za sve nas. Moja tajna je u tome da biram da budem ono što želim da budem. Da ne verujem u sudbinu ili predodređenost, već u izbor, i da svako od nas bira kakva će osoba biti. Možete postati šta god poželite; možete uraditi šta god poželite; možete otići kud god poželite. Svet i život koji je pred nama čekaju da ih uzmemo. Budućnost nije zapisana, i možete od nje stvoriti šta god hoćete.“

Deca su sada utihnula. Svi ćute.

„Gledam na zapad. Iza vas, iznad tribina, stoji hrastova šuma. Iza drveća su ravnice, zemlja mojih predaka, ali zapravo postojbina svih ljudskih bića. Iza ravnica su planine, odakle dotiče voda. Preko planina stižemo do mora, do izvora života. Iznad toga je nebo. Ispod – zemlja. Svuda oko nas je život, a život je...”

Saru prekida probijanje zvučnog zida iznad njene glave. Svi krive vrat da pogledaju uvis. Jarka pruga pojavljuje se iznad hrastova, ožiljak na plavom nebu. Čini se da se ne kreće, već je samo sve veća i veća. Na trenutak svi zure sa strahopoštovanjem. Nekoliko njih sopće. Neko sasvim jasno kaže: „Šta je to?”

Svi zure dok se usamljeni krik ne prolomi iz zadnjeg reda i ceo skup pogodi odjednom. Kao da je neko okrenuo prekiđač za paniku. Zvuk preturenih stolica, ljudi koji vrište, potpuna zbrka. Sara zabrekće. Nagonski posegne kroz odoru i dograbi kamen koji joj visi oko vrata.

Teži je nego što je ikada bio. Asteroid, meteor, kometa ili šta već ne, menja ga. Ukočena je. Zuri dok joj se pruga primiče. Kamen na lančiću se ponovo menja, najednom postaje lak. Sara shvata da se diže u vazduh ispod njene odore. Oslobađa se njene odeće, vuče prema onome što dolazi po njih.

Eto kako izgleda.

Eto kakav je to osećaj.

Završnica.

Zvuk strave nestaje joj iz ušiju da bi ga zamenila zaprepašćena tišina.

Iako se obučavala gotovo čitavog života, nikada nije pomislila da će se ovo dogoditi.

Nadala se da neće. 742,42898 dana. Trebalo je potom da bude slobodna.

Kamen joj povlači vrat.

„SARO!“ Neko je snažno vuče za ruku. Vatrema kugla je opčinjavajuća, strašna i najednom čujna. Ona je bukvalno čuje kako se kreće kroz vazduh, plamti, besni.

„Hajde! SMESTA!“ To je Kristofer. Dobri, hrabri, snažni Kristofer. Lice mu je crveno od brige i vreline, oči mu suze, pljuvačka prska s usana. Ona vidi roditelje i brata u dnu stepenica.

Imaju na raspolaganju sekunde.

Možda i manje.

Jutarnje nebo se smrkava, crni i vatrema kugla je nad njima. Vrelina je neizdrživa. Zvuk paralize.

Umreće.

U poslednjem trenutku Kristofer skače sa pozornice, povukavši Saru za sobom. Vazduh se puni smradom zapaljene kose, drveta, plastike. Ogrlica vuče toliko snažno prema meteoru da se lančić zariva u kožu Sarinog vrata.

Zatvaraju oči i padaju u travu. Sara oseća kako se kamen otkida. Leti u vazduh, traga za meteorom, i u poslednjoj sekundi ogromna vatrema kugla menja pravac, zaustavlja se trista metara ranije i preskače preko njih kao oblutak preko mirnog jezera. Dešava se to toliko brzo da to niko ne vidi, ali nekako, na neki način, iz nekog razloga, drevni kamenčić ih je poštedeo.

Meteor leti preko velike betonske tribine i udara oko četri stotine metara istočno. Tamo je zgrada škole. Parkiralište. Nekoliko košarkaških terena. Teniski tereni.

Više ne.

Meteor ih sve uništava.

Bum.

I nema ih.

Sva ta priyatna i poznata mesta na kojima je Sara provela život – svoj normalni život – nestaju u trenu. Sve je zbrisano. Započelo je novo poglavlje, samo ne ono kojem se Sara nadala.

Udarni talas se prolama preko polja noseći sa sobom prašinu i tamu. Udara ih snažno, baca na tle, obara, razara im bubne opne.

Vazduh je vreo i pun čestica, sivih, smeđih i crnih. Teško je videti bilo šta. Kristofer je još sa Sarom. Grli je. Štiti je. Vuče je bliže sebi dok po njima šiba kamenje i zemlja, komadi ko zna čega, veliki kao pesnica. Ima i drugih oko njih, neki su povređeni. Kašlju. Ne mogu da prestanu da plaču. Ne mogu da prestanu da se tresu. Teško je disati. Novi udar prolazi i gura ih još jače u zemlju. Sara ostaje bez vazduha u plućima. Koplja nestalnog svetla obasjavaju prašinu. Tle se tresu dok stvari počinju da padaju oko njih. Komadine betona i čelika, izobličениh kola, nameštaja. Mogu samo da čekaju i mole se da ništa ne padne preko njih. Kristofer je drži toliko jako da je to boli. Ona mu zariva nokte u leđa.

Nemaju pojma koliko je vremena prošlo kad vazduh počinje da se raščišćava, a tiši zvuci se vraćaju. Ljudi uspaničeno jauču. Dovikuju imena. Jedno od tih imena je njeno.

Njen otac.

„Saro! SARO!“

„Tu sam!“, viče ona. Glas joj zvuči prigušeno i daleko čak i njoj samoj. U ušima joj još zvoni. „Tu sam!“

Njen otac izranja iz oblaka prašine. Lice mu je prekriveno krvlju i pepelom. Spram prljavštine na njegovom licu, ona mu vidi beonjače, blistave i čiste. On zna da ona zna.

Završnica.

„Saro!“ Njen tata posrće prema njima i pada na kolena da ih oboje zagrlji. Plaču. Tela im se tresu. Ljudi vrište svuda oko njih. Sara na sekund otvara oči i vidi ispred sebe Rinu,